

Foto Lenka Hatašová

ŠŤASTNÁ NA CESTÁCH

Gabriela Filippi tak dlouho hledala smysl života, až založila Léčivé divadlo. To baví, rozesmává, dojíká a léčí už sedm let plné sály od Sokolova po Karvinou.

Dlouho jsem si myslel, že jde o italskou značku. Hezké butiky, stylové kousky a zvučný název. Až asi po pěti letech jsem se dozvěděl, že je Pietro Filippi český originál, který zakládal podnikatel a bývalý hokejista Petr Hendrych v době, kdy se mu narodil syn Filip. „Moje jméno pochází z Vysočiny,“ směje se „jmenovkyně“ Gabriela Filippi, které se, poučen tímto příběhem, ptám hned v úvodu našeho povídání, jak je na tom s Itálií. „Nechali jsme si udělat rodokmen. Napřed byl nějaký pan Filip, kněží, který sloužil v Itálii. Po návratu vznikl Filippi. V mém případě se stal navíc takový roztomilý omyl. V té době byly všechny ženy tohoto jména Filippiová, včetně maminky a babičky. Ale když jsem se narodila, napsali mi do rodného listu Filippi. Nikdo už tu chybu nechtěl napravovat, a tak to tak zůstalo.“

že jsme jen obyčejní muži a na tohle nemáme buňky. „Chce to víc otevřít srdce,“ radí sympatická tmavovláška s tím, že je zde poprvé, ale právě teď nastal ten správný čas. Na jejím muži je patrná lehká nervozita a obava, kam ho to vlastně jeho drahá vzala.

To už se ale v sále stmívá a v Klubu Lávká, odkud je překrásný výhled na třpytící se hladinu Vltavy, se rozezná chytlavá melodie klavíru předního českého skladatele Zdeňka Zahradníka, nazývaného též „poslední romantik“. Jako kdybychom někam odplouvali. Chvilku na to přichází Gabriela Filippi a *Chlapec, který viděl pravdu*.

„Od dětství, alespoň od doby, kam sahají mé vzpomínky, jsem jasnovidný. Vidím nehmotné bytosti, duchy zemřelých lidí, lidské aury, o kterých zde budu mluvit jako o světlech. Domníval jsem

- Jelikož chlapcova jinakost nedá mamince spát, nejprve
- jej vezme k očnímu, a když ten k jejímu zklamání
- prohlásí synka za bystrozrakého, následuje psychiatr.

O tom, že se nejednalo o náhodu, po zhlédnutí jejího divadelního představení nepochybují ani vteřinu. V jejím případě to vypadá spíš tak, jako by se spojil celý vesmír, aby mohla být tím, čím je dnes – herečkou a zakladatelkou netradičního divadla, které lidem po celé republice ukazuje věci mezi nebem a zemí s takovou lehkostí a nonšalancí, že snadno uvěří, že je v životě možné cokoli. Stačí se jen dobře dívat, naslouchat a nepřestat věřit.

Je pondělní večer a poslední opozdilci dobíhají na svá místa. Klub Lávká nedaleko Karlova mostu je zcela vyprodán, a tak organizátoři přidávají další židličky. Stejný obrázek je k vidění od Sokolova přes Kladno, Český Brod a Opočno až po Ostravu. Léčivé divadlo se stalo fenoménem, na který chodí celé rodiny.

„Cítíte tu energii?“ ptá se mě a svého manžela vedle sedící divačka, která se představuje jako Marie. „Necítíme,“ svorně vrtíme hlavou. Omluvně dodávám,

se, že je to běžná schopnost, kterou vládne každý. Že by to mohl být šestý smysl, mě nikdy nenapadlo. A tak jako má neznalost v této oblasti, tak i samotné mé schopnosti mi přinesly v životě řadu těžkostí,“ poznamenal si kdysi ve viktoriánské Anglii neznámý chlapec, jehož deník byl nalezen a vydán poprvé v roce 1953. Gabrielu Filippi pak zaujal natolik, že z něj udělala představení s názvem Chlapec, který viděl pravdu, ve kterém velmi dojemně zachytila a ztvárnila těžkosti hochu, jenž dle vlastních slov „nemohl udělat nic, aniž by mu do toho rodiče nemluvili“. A co teprve ve chvíli, kdy si neuvědomí, že strejdu Willyho, který už je dva roky mrtvý, nejenže ostatní nevidí, ale odmítají věřit, že ho může vidět někdo jiný. Stejně je to i s Ježíšem. Když hoch nadšeně přiběhne, že jej dnes ráno spatřil a že měl kolem sebe krásná barevná světla, všichni se mu vysmějí a silně věřící maminka, kte-

rá synovi hrozí rovnou peklem, po něm žádá, aby jí svatosvatě slíbil, že už nic takového nebude říkat. „Nesmím říkat pravdu?“ nechápe hoch. No především pravdu... Až tohle jednou pochopí, bude moct být prohlášen za dospělého.

Jelikož chlapcova jinakost nedá mamince spát, nejprve jej vezme k očnímu, a když ten k jejímu zklamání prohlásí synka za bystrozrakého, následuje psychiater. „Dával mi divné otázky a poslal mě k moři, ale z jasnovidectví mě to nevyklátilo,“ glosuje to chlapec, který se stává velmi osamělým – tím silněji, čím

nodušeně by se dal tento jev popsat jako okamžik, kdy se vědomí oddělí od těla, které je například v bezvědomí a nezřídkou by podle známých přírodních zákonů již de facto nemělo být mezi živými. Gabriele se to stalo, když se v deseti letech koupala na Piláku neboli v Pílské nádrži u Žďáru nad Sázavou. V jednom místě je ve vodě obrovský sešup, kde se dostala v zápalu hry s míčem pod vodu a nedokázala vyplavat nahoru. Neví, jak dlouho se topila, zato si pamatuje přesně, co tehdy viděla a prožívala. „Doted si vybavuji přesné obrazy a pocit neuvěřit-

Brna. „Pro naše to bylo nepředstavitelné, že bych někde bydlela sama, ale já jsem byla nekompromisní a nakonec mi to umožnili.“ Sama tak úplně nebydlela, zůstala u vzdáleného strejdy, se kterým se rodina nijak nestýkala, ale výsledek byl dost podobný. V sedm ráno sama vyrážela do školy a večer za tmy se vracela. Smutno jí prý bylo strašně, ale věděla, že „balet je víc než zůstat doma“. Mobily ještě nebyly a domů jezdila – opět sama – na víkendy. „Rodiče to nakonec přijali, ale říkali, že jsem se úplně změnila. Do té doby jsem byla hodné a poslušné dítě,“ směje se Gabriela Filippi, která se nakonec baletkou nestala.

I když se hodně snažila, je to podobné, jako kdybych se chtěl posadit do kopkítu formule jedna, kde mívajících jezdců sotva 170 centimetrů; skoro dva metry tam prostě nenarvete, i kdybyste se rozkrájeli. Malá baletka zkrátka moc narostla. Dlouho ale doma nezůstala a vyrazila do Brna a pak do Prahy – tentokrát na herectví.

V osmnácti letech se pak Gabriela Filippi stala hned v historicky prvním ročníku soutěže Miss nejkrásnější dívky Moravy, což její hereckou dráhu slibně nakoplo. I když ji trochu trápilo, že je posuzována podle toho, jak vypadá, její duchovní svět nikoho nezajímá a ztvárňuje až příliš často milenky nebo sexy manželky, dostala se naštěstí i k Shakespearovi.

Tam nastal poněkud jiný problém – zprvu nedokázala oddělit svoji existenci od života ztvárňovaných postav. „Když jsem hrála utopenou Ofélii, umírala jsem každý večer,“ směje se. „Říkala jsem si, že jestli to takhle půjde dál, skončím asi v blázinci.“ Dostala ale dobrou radu od Viktora Preisse, který jí vysvětlil, jak postavy přesvědčivě ztvárnit, ale neprožívat je vnitřně a nenechat sebou cloumat.

Dnes, kdy oslavila sedmileté výročí založení svého Léčivého divadla, to má hosené úplně jinak. „Teď, když vstupuji na jeviště, už neprožívám žádnou trému, strach, pochybnosti, já prostě vcházím na jeviště, pomodlím se a dovolím, ať se skrze mě děje vůle boží. Vstoupím tam a nechám to skrze sebe procházet. Jako

naléhavěji se matka snaží, aby byl, jak se říká, normální.

Gabriela Filippi byla všechno, jen ne obyčejná holčička. Vyrůstala ve Žďáru nad Sázavou a odmala si kladla tu nejdůležitější otázku, která ale většinu lidí vůbec nezajímá: Co je smyslem mého života a života vůbec? Chodila a pozorovala životy lidí kolem sebe, a i přesto, že velmi snadno navazuje přátelství a kontakty, stále nedostávala uspokojivou odpověď.

Její zvědavost posílilo i něco, co dnes zkoumají seriózní badatelé po celém světě – takzvaný zážitek blízké smrti. Zjed-

telného, absolutního klidu. Nebylo to nic tragického, naopak to bylo velmi příjemné. Vůbec se mi nechtělo zpátky, z toho příjemného stavu ale přišly otázky, co budou dělat máma, co táta, co bráchové, když si všichni uvědomí, že jsem utopená a mrtvá. To pro ně bude něco strašného, říkála jsem si. No a pak mě nějaký kluk vytáhl ven a byla jsem zpátky.“

Původně chtěla být cílevědomá dívka baletkou. A to tak moc, že dokázala doslova přinutit rodiče, aby pustili svou desetiletou blondatou dcerku s andělskou tvářičkou samotnou na konzervatoř do

Gabriela Filippi jako Chlapec, který viděl pravdu (vpravo) a v představení Dar z nebes s Patrikem Kee. Foto archiv LD

kdybychom tam byly dvě. Ta druhá jen pozoruje, co se na jevišti děje. Občas mě až šokuje, jaké moudré věty mi chodí do úst. Já mám sice napsaný scénář, ale velmi často se od něj oddělím v obrazech i slovech.“ Takovému stavu se říká flow; lepší výraz než tohle anglické slovo čeština nemá. Je to rozpoležení, kdy je člověk plně soustředěn na přítomnost a nic jiného pro něj neexistuje, takže je přímo napojen na pomyslný kanál čisté tvořivosti a inspirace.

Šifra má slabost pro lidi, kteří opustí zajeté koleje a začnou dělat věci jinak

a po svém; tím totiž zlepšují svět a ukazují cestu ostatním. Potřebují k tomu pořádnou porci odvahy, odhodlání a námahy, aby mohli opustit iluzorní jistoty, které nás jen brzdí v rozletu. Jakmile naskočíte na tu správnou vlnu, do cesty vám chodí jedna nápověda za druhou. Respektive znamená, kterým směrem se vydat dál, a různé odpovědi chodí všem lidem, ale pouze v určitém naladění a „flow“ jsme schopni je vidět. Obvykle jsme bohužel spíš jako tažná zvířata, jak zpívá Mňága a Žďorp – klapky na očích a zabíráme.

To bylo tak – na jednom večeru poezie přišla za klavíristou Janem Frankem, se kterým v pořadu účinkovala, divačka, ať mu udělá horoskop. „Vůbec jsem nevěděla, jaké má Honza dary, okamžitě jsem od něj chtěla horoskop taky. Tehdy poprvé padlo, že mým úkolem je založit Léčivé divadlo. Ptala jsem se ho, co to jako znamená. Smál se, že to přece musím vědět já,“ vypráví Gabriela Filippi s pobavením. Druhým pomocníkem, který jí dodal odvahy, byl doktor Vladimír Vogeltanz, který patnáct let pracoval jako nemocniční lékař a dotáhl to

Od toho dne se to prostě dělo. Každý den jsem se budila nebo spíš byla buzena ve tři ráno, sedla jsem si ke knize a psala scénář. Takhle to probíhalo asi 14 dní.

až na zástupce primáře. Operoval a předepisoval prášky, až došel k závěru, že tudy cesta nevede, odešel a začal pacientům pomáhat odstranit pravé příčiny nemocí, kterými jsou po většinou pokřivené rodinné či partnerské vztahy, a hledat opravdové perly ukryté v každém z nás. „Vyprávěla jsem mu o svém životě a po chvíli řekl: „Už toho nechte, to nemá cenu. Vy už jste měla stát na jevišti před pěti lety. Máte tomu jen věřit, bude to chodit skrz vás. Máte mluvit k lidem, a jestli k tomu potřebujete nějaké divadlo, tak si ho udělejte. Ale nepustím vás, dokud mi neřeknete, co budete dělat.“ Vůbec jsem nevěděla. No co vás baví a naplňuje, ptal se. Zrovna jsem četla knihu Lorny Byrneové Andělé v mých vlasech, ze které jsem byla nadšená...”

Slzy paní Anny

O prvním představení tedy bylo rozhodnuto. Teď ho tedy jen napsat, nazkoušet a najít způsob, jak ho dostat mezi lidi. Pro někoho složitý úkol, pro jiného brnkačka. „Od toho dne se to prostě dělo. Každý den jsem se budila nebo spíš byla buzena ve tři ráno, sedla jsem si ke knize a psala scénář. Stejným způsobem jsem tu hru zkoušela, v obýváku, vedle spala rodina. Takhle to probíhalo asi 14 dní. No a nakonec mi zavolał Áda Innemann, kosmický vědec a badatel, který se zabývá duchovním odkazem starých civilizací, a oznámil mi, že už ví, kde budu hrát své první představení. Jen jsem následovala to, co ke mně přicházelo,“ vzpomíná Gabriela Filippi.

První představení odehrála 28. 10. 2011 před třemi stovkami lidí v sokolovně v Sedmihorkách. A tak to všechno začalo. Od té doby navštívila Gabriela malé i velké sály napříč republikou, kde hraje své netradiční hry, jejichž obsah se dotýká mystiky a hloubky lidského života. Jak říká profesorka Anna Strunecká, úžasná

autorka Doby jedové a vynikající nezávislá vědkyně, kterou nesnáší vědecký hlavní proud, protože lidem sděluje informace o chemikáliích v životním prostředí a potravním řetězci, rizicích očkování a dalších důležitých problémech, jež oni před lidmi tutlají: „Představení Andělé v mém srdci jsem viděla třikrát a pokaždé se mi v očích objevily slzy. Gabriela Filippi dokáže mistrně a nenásilně navodit představu malé dívenky, která vypráví svůj příběh, prostý a dojemný.“ Anna Strunecká je mimochodem častým hostem Léčivého divadla – ve druhé části

Spirituální déšť, představení, kde dochází ke „spojení hudby, slova, tance a meditace ve společné řeči, která promlouvá až do ticha lidské duše...“ (nahore). S Gabrielou Filippi vystupuje v Léčivém divadle občas i manžel Pavel Karoch, bývalý známý fotbalista, a dcera Sofie. Dole syn Gabriel.

Foto archiv GF

večera si Gabriela povídá s různými zajímavými osobnostmi, Tondou Baudyšem počínaje a Marianem Jelínkem a Tomášem Klusem konče.

Občasným hostem je i Gabrielin manžel – bývalý fotbalista Pavel Karoch, který pravidelně spolukomentuje fotbalové zápasy v České televizi. Málokdo ví, že někdejší vynikající záložník Dukly Praha vystudoval UMPRUM a intenzivně se věnuje malbě. Již na začátku 90. let, kdy hrál v Kostarice, hltal knihy Carlose Castanedy a meditoval o sto šest – v době, kdy o tom většina Čechů ještě neměla ani ponětí. Velice dobře znal například léčitele Františka Karabinu, bývalého šéfa Psychoenergetické laboratoře na Vysoké škole chemicko-technologické pod vedením profesora Kahudy, kde se zkoumaly věci jako telepatie, léčitelsví či právě jasnovidnost. Výsledky byly tak zajímavé, že byla laboratoř krátce po revoluci pro jistotu zrušena a zapomenuta, aby se mohlo úspěšně předstírat, že zkoumané jevy neexistují a zabývají se jimi jen „šarlatáni“.

S panem Karabinou se Pavel Karoch setkal za poněkud neveselých okolností – při důležitém zápase, který sledovali skauti z celého světa, si zlomil nohu tak komplikovaně, že mu lékaři předpoví-

dali, že nebude nikdy chodit, natož hrát fotbal. „Tehle Karabina, který měl Pavla rád, za ním chodil do nemocnice a učil ho pracovat se sebou, jak si rozumět s buňkami vlastního těla a podobně. Nakonec hrál Pavel ještě v Kostarice a Izraeli,“ říká Gabriela o manželovi, jenž jí dal kvůli tomu, jak intenzivně s Léčivým divadlem objíždí republiku, indiánské jméno Šťastná na cestách. „Pavel je velmi renesanční osoba, i když na rozdíl ode mě nemá pnutí veřejné ventilace. On se teď vnímá především jako manažer naší rodiny, prý je to dostatečně vyčerpávající. Kromě komentování v televizi, což je spíš takové zpestření, pracuje ve vydavatelství knih pro děti s názvem Země pohádek a píše velmi duchovní a krásnou knihu.“

Jak zaseješ...

Umělecky nezahálí ani dcera Sofie, která rapuje. „Je to jízda. Teď vytvořila album s názvem Manifest, které je de facto návodem na život pro mladé lidi. Hledá sponzora, který by jí pomohl s podporou vydání alba, a také se mnou účinkuje v nejnovějším představení Satori,“ říká Gabriela, jež tak dlouho hledala, až se díky Léčivému divadlu konečně „našla“.

Výhodou jasnovidného Chlapce, který viděl pravdu, ať už se jmenoval jakkoli, bylo, že dokázal odlišit podstatné od nepodstatného. Co by nám tedy v tomto bláznivém světě, který jsme si tu vytvořili, poradil on? „Jak se do lesa volá, tak se z něj ozývá. Podle toho, jak zaseješ, tak také sklídíš. Každý si svůj vlastní osud určuje svými myšlenkami, svými činy, svými touhami a chtěními. A jednoho dne se s nimi shledá i v království nebeském a bude s nimi také podle své touhy putovat dál a dál. Co máme tedy dělat, abychom jednoho dne mohli své putování zastavit? Snažte se hledat království nebeské uvnitř vás. Nehleďte zářící drahokamy kolem sebe, ale uvnitř, ve svém srdci. Tam, kde jste zajedno s Bohem. Zapomeňte na své tělo, zapomeňte na své duše, zapomeňte na své touhy i chtění, pouze a jenom buďte.“

vid ●